

Za letos smo spet pri koncu. Prihodnje leto bi pa še radi malo o vedenju pokramljali z vami. Upamo, da boste še ostali naši šoli zvesti? Le še dosti novih učencev nam pripeljite! Na svidenje!

Ana Bučarjeva:

Naš Miloš in žaba.

Ni to znani srbski junak Miloš Obilič, ampak to je naš Miloš, star štiri leta, junak od nog do glave.

Ne boji se ne konjiča ne voliča, ne psa ne mačke, ampak samo — žabe. Žaba je zanj pravi zmaj, ki ga bo enkrat nedvomno požrl. Da se je seznanil z žabo, ki mu napravlja zdaj toliko strahu, se je zgodilo takole:

Bilo je poleti, ko se je igral Miloš nekega dne na dvorišču vojake. Oborožen od nog do glave, puško na rami, okoli pasu sabljico brušeno, na glavi papirnato kapo z mogočnim kurjim peresom, je korakal v taktu ena, dve! Kar je zagledal na tleh mrtvo čebelo, ki je na mah vzbudila vso njegovo pozornost. Previdno se ji je približal, jo obrnil in preizkusil, če je res mrtva. Nič se ni zganila.

»Mamica, mamica, poglej, kaj sem našel!« je zavpil in pokazal mamici mrtvo čebelo.

»Ta čebelica je umrla,« je rekla mama.

Ker je Miloš že videl, kako so pokopali človeka, ki je tudi umrl, je izkopal tudi on jamo, položil vanjo mrtvo čebelico in napravil grob. Da bi pa grob še okrasil, je stekel na vrt po nekaj cvetic. Ali — oj groza! Ravno pri nageljčku, ki ga je hotel utrgati,

je ugledal grozno pošast. Motrila ga je z velikimi, izbuljenimi očmi.

Bila je žaba krastača.

Brž sta se premerila junaka.

Potem pa žaba skok naprej, Miloš v tek nazaj. Ves preplašen je pritekkel v kuhinjo k mami.

Dolgo si Miloš potem ni upal več na vrt. Žaba se mu je vtisnila v spomin tako, da se mu odslej še v sanjah prikazuje.

Kadar Miloš zdaj lista po knjigi, koder so živali v podobah, poišče najprej žabo. Pravi pa, da se te ne boji, ker nima tako velikih oči kakor ona, ki jo je videl na vrtu.

Miladin:

U črni noči.

Usako noč iz gazda pride divji mož
k nam v drvarnico po velik koš.

Pa renči po vasi bos in gologlav:
„Malopridneže bom jaz pobral — Šaubau!“

Joj, pa gleda Mirko skozi okno plah —
„Brž zaprite duri, v hišo hoče strah!“

Joj, kakó se dedca tega jaz bojim,
morda v črno luknjo bom še moral ž njim?“

— „U črno luknjo spravi te le slaba vest,“
reče ded mu — „ne pa tega dedca črna pest!“

Priden bodi in sèm pojdi k meni leč,
kjer jaz molim, strah semgór ne sme na peč.“

